

สัปเหร่อจำเป็น

ห้องคลอดเป็นงานที่ดูแลหญิงตั้งครรภ์ หญิงที่แท้งลูก และหลังคลอด ซึ่งการตั้งครรภ์บางรายก็จะมี การแท้งลูก ลูกตายในคลอด ตายหลังคลอดจากความพิการแต่กำเนิดหรือจากภาวะแทรกซ้อนระหว่างคลอด ศพเด็กหลังคลอดหรือหลังแท้ง บางครั้งญาติก็จะนำไปฝังหรือไปทำบุญเอง แต่มีส่วนใหญ่ที่ห้องคลอดจะต้อง จัดการกับศพเด็กเอง เมื่อ 30 กว่าปีที่แล้ว ย้อนไปเมื่อตั้งโรงพยาบาลใหม่ๆซึ่งที่เดิมเป็นป่าช้าเก่า โรงพยาบาล จะมีตึกเดียวรวมทุกอย่างในตึกเดียวกัน หลังตึกจะเป็นป่ามีต้นไม้อยู่เยอะ หลังโรงพยาบาลตอนนั้นก็ยังเป็นป่า ชั่วที่ใช้เศษศพของคนในหมู่บ้านอยู่เวลาเขาหามาศพมาเผา ชาวโรงพยาบาลก็จะเห็นจนชินตา แต่ก่อนถ้ามีเด็ก ตาย หรือแท้งลูกถ้าญาติไม่เอาศพไปทำบุญเอง ห้องคลอดจะต้องเอาศพไปฝังให้ที่ป่าหลังตึก ช่วงแรกเริ่มตอน นั้นจะมีป่าหวัน (พชร. ซึ่งเป็นคนที่กลัวผีมากที่สุด) พี่ชุมพล น้าสมัย น้านิยมแล้วแต่จะเจอใครเป็นคนฝัง ศพ ตอนแรกก็ฝังไกลๆหน่อย ศพเด็กไปฝังใต้ต้นไม้แต่(ซึ่งอยู่ทางไปโรงขยะ) ต้นยางนาแล้วแต่จำได้ว่า ตรงไหนยังไม่มีศพฝังอยู่ ต่อมาก็เริ่มจะฝังใกล้ๆเข้ามาหลังตึกไป 2 เมตรเพราะป่ามันรก ยิ่งถ้าต้องจัดการศพ ตอนตึกๆ ก็เข้าใกล้ตึกหน่อย การฝังก็ไม่ได้มีการทำพิธีอะไร ท่อศพเด็กด้วยผ้าเขียวของห้องคลอด แล้วใส่ถุง แดงฝังแล้วขุดหลุมลึกเกือบเมตรฝังกลบไว้เอาไว้ปักเป็นสัญลักษณ์ไว้ไม่มีการสวดศพให้ ฉันก็เคยไปเป็นเพื่อน ในการฝังศพอยู่บ่อยครั้ง ถามว่ากลัวไหมกลัวค่ะ เพราะมันที่ตั้งโรงพยาบาลมันคือป่าช้าเก่าดูวังเวง โดยเฉพาะ กลางคืนเสียงจิ้งหรีดร้อง เสียงนกร้องประมาณนี้ ด้านหลังโรงพยาบาลก็ยังเป็นป่าช้าที่เขาใช้เผาผีแต่ก็ต้องไป เป็นเพื่อนาพระอยู่เวรห้องคลอดกัน 2 คนเอง ตอนหลังป่าโม น้าตึกเริ่มมาทำงานจะมารับหน้าที่ช่วยกันถ้ามี เคสจะทำ ซึ่ง 2 คนนี้ถ้ามีการฝังศพก็จะทำทำให้อีกคนกลัว ป่าโมโดนน้ำตึกทำท่าทางหลอกแกล้งเย้ยวรรด กางเกงมาแล้ว ถ้าใครจำน้ำตึกได้ก็จะรู้ว่าแกชอบหยอกคน ตอนนั้นบ้านเมืองเจริญขึ้นป่ารกชัฏในโรงพยาบาล หายไป หลังโรงพยาบาลเป็นศูนย์การศึกษาตามอัธยาศัยแล้วไม่มีป่าให้กลัวแล้ว แต่ความกลัวก็ยังฝังลึกในใจเรา อยู่ ตอนนั้นถ้าญาติไม่เอาศพเด็กไปทำพิธีห้องคลอดก็จะจัดการศพเด็ก ป่าโมแกเคยบอกว่าทำไมคนบ้านแกถึงไป เป็นสัปเหร่อได้ไม่กลัว แต่ตัวแกเองก็จะต้องทำหน้าที่คล้ายๆเหมือนกัน เช่นเมื่อ 5 ปีที่ผ่านมาวันเสาร์มีคนนอก เขตจังหวัดแท้งลูกมาเด็กตายก็ตัวใหญ่พอควรอวัยวะครบ ญาติไม่เอาศพกลับบ้านบอกยกให้ห้องคลอดจัดการ เลย ป่าโมเห็นศพเด็กหญิงก็สงสารแกตั้งชื่อให้ เงินไม่มีซื้อเสื้อผ้าใส่ให้ศพเด็กแก ก็เดินแม่(ขอบริจาค)

กับเจ้าหน้าที่เพื่อใส่ของถวายพระและซื้อเสื้อผ้าให้เด็กได้เยอะพอสมควร ป่าโมอาบน้ำทาแป้ง ぬงเสื้อผ้าให้ เอาศพใส่กล่องกระดาษบอกว่าสงสารจะเอาน้องไปฝังที่วัดบ้านสว่าง แกให้น้องโอซิมอเตอร์ไซด์แกอุ้มกล่อง ศพเด็กซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ ให้นายมโกไปเป็นเพื่อน พอไปถึงวัดก็เจอชาวบ้านเขากล่าวว่า “มาทำไม” ป่าโมบอก “มาหาหลวงพ่อดีเอาศพเด็กมาฝังพ่อแม่ไม่เอาศพไป ” ชาวบ้านก็เลย ชี้บอกว่าหลวงพ่อยู่ทางโน้น ป่าโมเดิน ไปเจอหลวงพ่ บอกเรื่องการฝังศพเด็ก หลวงพ่ก็ทำพิธีสวดศพให้เหมือนงานศพทั่วไปเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วน

กุศลให้หนูน้อย หลังถวายปัจจัยแล้วถามว่าจะเอาไปฝังไว้ไหน หลวงพ่อพา 3 คนเดินมาที่ข้างกำแพงหลังโบสถ์แล้วกวาดใบไม้ออก “เอาฝังตรงนี้ละ” ป้าโม ยามโก้น้องโอช่วยกันขุดหลุมลึกพอสมควรแล้วจึงนำกล่องกระดาษที่ร่างของทารกน้อยผู้ไม่มีโอกาสที่จะหายใจเฮือกแรกลงไปฝังกลบไว้ หลวงพ่อสวดมนต์ สัปเหร่อจำเป็นทั้ง 3 คนก็นั่งฟังจนเสร็จพิธี จึงได้กราบลาหลวงพ่อกลับโรงพยาบาล ขอให้หนูน้อยสู่ภพภูมิที่ดีได้เกิดมาอีกครั้งในโลกมนุษย์ที่อุ่นไวย พ่อแม่ของเด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ทราบหรือกว่าทางห้องคลอดโรงพยาบาลทำอะไร ลูกน้อยที่เขาสูญเสียไป ไม่มีคำถามว่าเอาไปทำอะไรให้บ้าง เราก็ขอให้เขาได้ลูกคนใหม่ที่สมบูรณ์แข็งแรง

ป้าต้อม LR นาโพธิ์